

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 207/2024
16.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Пачариз, адвокат из ..., против туженог Prestige plus DOO Крагујевац, чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић, адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/22 од 01.09.2023. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/22 од 01.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2288/21 од 01.07.2022. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о престанку радног односа од 13.09.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништен споразум о престанку радног односа од 13.09.2021. године закључен између тужиоца и туженог, као незаконит и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, на радно место према стручној спреми и радном искуству тужиоца. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3808/22 од 01.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 20.12.2019. године, на радном месту Престао му је радни однос 13.09.2021. године, на основу споразума о престанку радног односа број ../21 од 13.09.2021. године. Овај споразум је сачињен тако што је део текста откуцан и одштампан, а један део садржи празне линије које су попуњене оловком, а односе се на податке о називу послодавца, имену и презимену запосленог и датуму престанка радног односа. Исти је потписао тужилац, као запослени и ББ (законски заступник туженог до 14.07.2020. године). Тужени је донео решење без броја са унетим датумом да 13.09.2021. године тужиоцу престаје радни однос на основу споразума о престанку радног односа. Истог дана тужени је донео решење број ../21 којим је ставио ван снаге решење о отказу уговора о раду тужиоцу. Наведена решења потписао је ВВ – законски заступник туженог од 14.07.2020. године. Решењем Агенције за привредне регистре 481169/2020 од 14.07.2020. године усвојена је регистрациона пријава па је у регистру АПР регистрована промена података код туженог и то у погледу законског заступника, тако што је из регистра као законски заступник брисан ББ, а уписан ВВ. Овлашћењем број 170/20 од 15.07.2020. године између осталог новоименовани директор туженог ВВ овластио је ББ да може у име и за рачун послодавца (овде туженог) да одлучује о правима, обавезама и одговорностима запослених из области рада и радних односа, укључујући и потписивање и споразума о престанку радног односа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили споразум о престанку радног односа тужиоца. Споразум о престанку радног односа из члана 177. Закона о раду доводи до престанка радног односа уколико је воља послодавца и запосленог с тим у вези изражена слободно, јасно, недвосмислено и без мана. Оспорени споразум о престанку радног односа садржи ману воље и не производи правно дејство с обзиром да је овај споразум потписан „бланко“ приликом закључења уговора о раду. Исти је сачињен тако што је део текста откуцан и одштампан, а један део садржи празне линије које су попуњене оловком (назив послодавца, име и презиме запосленог и датум престанка радног односа). У прилог закључку да је овај споразум „бланко“ потписан је и чињеница да је споразум потписан од стране ББ, претходног законског заступника, а решење о престанку радног односа и стављању ван снаге тог решења од стране ВВ, садашњег законског заступника. Иако је ББ имао овлашћење за одлучивање о правима и обавезама запослених, нелогично је да споразум и решење који су донети истог дана буду потписани од стране различитих законских заступника јер се односе на истог запосленог. Из изложених разлога нижестепени судови су закључили да је оспорени споразум о престанку радног односа незаконит.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Чланом 177. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...95/18) прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог.

Према наведеном члану радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Споразум је закључен кад послодавац и запослени о томе постигну сагласност, која се односи, како на престанак радног односа, тако и на остала питања у вези са тим (дан престанка радног односа, неисплаћене зараде и друга примања, неискоришћен годишњи одмор и сл.) и производи правно дејство чим буде закључен. Да би споразум био правно ваљан и могао да производи правно дејство потребно је да је закључен у писменој форми између запосленог и послодавца. Споразум о престанку радног односа, при томе, мора да буде резултат подударне воље послодавца и запосленог, која мора да буде изражена слободно, јасно, недвосмислено и без мана, односно не сме бити изнуђена, јер у супротном не производи правно дејство.

У конкретном случају, имајући у виду утврђено чињенично стање тужилац није слободно изразио вољу за закључење споразума о престанку радног односа, односно између тужиоца и туженог није постигнута сагласност воља о споразумном престанку радног односа. Ово стога што је спорни споразум о престанку радног односа потписан бланко, приликом заснивања радног односа, због чега и не може да производи правно дејство. Код изнетог, правилно су нижестепени судови, поништили оспорени споразум о престанку радног односа и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Код изложеног неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, у образложењу ожалбене пресуде оцењени су битни жалбени наводи у складу са чланом 396 став 1 Закона о парничном поступку, па се с тим у вези неосновано наводима ревизије указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 Закона о парничном поступку. Осим тога, ревизија не може да се изјави због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју повреду тужени указује у ревизији, а у смислу члана 407. став 1. истог Закона.

Код изложеног, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**